ЕКТОР РОХАС ЕРАСО
РОПОТ НА РАВНОДУШНИ

Превод от испански: Александър Муратов, Атанас Далчев, 1968

chitanka.info

1

На прага на нашите къщи
очаквахме всички госта.
Домъкнали бяхме всички
това, което бе наистина наше.
Под свещниците лицата си разпознахме нежно
в миросването и радостта.
От краища забравени за близката беритба
пристигаме на годината с най-хубавите дни.
Отрупваха ни с дарове старци достолепни,
за да участвуваме в радостния празник на момите
Листи бозови, вятър, смях на хора от морето,
просеци и хроми,
деца, заспали между мрежите рибарски,
полюшване на ладии, хамали.
Бяха чисти очите ни, ръцете чисти,
тялото потръпваше под платнените одежди.
Просто ни очакваха леглата
и плодовете златни, и топлика на листата,
мокри от дъжда.
„Момчета!“ — викаха безумно
и ние спряхме надбягването пред самия пристан.
Мачтите окичени със знамена,
най-горните платна във синевата,
чуковете на мъжете
ковяха на шлеповете весело корема.
За нас, пияните от радост между класовете,
които гонехме на робите нозете,
от нашия копнеж по-бързи и по-леки.
И смехът на тежките търговци,
с дребните им стоки и навесите пъстри.
Очаквахме всички госта
с думи, облакътени в мълнията на пръстените скъпи.

Носеха ни да пием в подноси големи от червена глина.

Допирахме устни до пръстените кани
и благославяхме доброто вино.
А децата ни наблюдаваха в почуда
с ръце опрени върху обръчите уморени.

2

Не искахме да умираме сега,
преди да видим покоя сетен на листата
и ропота последен, пламнал над октомври.
Преди да видим от хълма долината.
Преди да видим пушека на градовете стари.
Преди да видим дъбовете снажни,
засенчили на паломниците[1] посоха[2] изпрашен.
Запалваха се свещниците едни след други като думи.
Войниците ни гледаха свирепо,
когато искахме да прекосиме двора,
където техните другари
играеха си на посечените със главите.
Девойките стояха изумени
от подобието на бялата си кожа
на статуите с раменете.
Бавно се трупахме, наистина безшумно,
с думи, с викове, с рани по глезените и бедрата,
на бузите с деруги малки,
с уплахата като приятел силен,
когото призовавахме във самотата
на наште безполезни дни.
Сложиха подкосите, пълни с гозби,
за да ги опита със наслада гордостта на госта.
Гледахме се ние дълго и разбрахме,
че нашта радост беше млада,
но пълна със уплаха
като първото излитане на птица,

[1] паломници — вярващи люде, тръгнали на поклонение в Светите места — Б.р. ↑

[2] посох(а) — тояга, използувана от странствуващия поклонник в неговия път — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.